

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvemši ponedeljke in dneve po praznikih, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gl., za pol leta 8 gl., za četrt leta 4 gl. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gl., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gl. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gold. — Za oznanila se plačuje od četiristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat, in 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši „gledališka stolba“. Opravništvo, na katero naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne stvari, je v „Narodnej tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Zaradi jutrnjega praznika izide prihodnji list v sredo.

V Ljubljani, 13. avgusta.

—r.— Mi gojimo nekoliko dvomov o koristih nemške kulture. Vsaj časih se nam dozdeva, da je ta slavna nemška kultura jednaka tistim pobeljenim grobovom, ki po svoji zunajnosti mikajo pogled, ki pa hranijo v sebi trohno in gnilobo. Tu so nam pred kratkim časom z veliko zavestjo pripovedovali nemški časopisi o nekem dunajskem zdravniku, ter mu peli slavo zavoljo njegovega nemškega vedenja. Ta gospod zdravnik je bil telegrafčno poklican k fevdalnej plemenitaški bolnici na Češko. Poštenjak nij sprejel poklica ter odgovoril, da ne more odpotovati. Ali pri tem se je slavni gospod profesor poslužil svoje nemške satire, ter dejal, da ne more priti in sicer zategadelj ne, ker leži bolnice posestvo v češki pokrajini, on pa ne ume besedice češke, nego ima pošteno, korenito germansko lice in rodovino in ker bi moral pred vsem pri oblastnji poprositi — za orožni list, predno se poda na tako nevarno pot! To surovo šalo so, kakor rečeno, nemški časopisi po svetu raztrobili, ali ne jedno nemško srce se nij streslo nad takim barbarstvom, ki je toliko grozovitejši, ker se nahaja pri odličnej profsorske glavi! Mi gojimo torej po vsej pravici nekoliko dvomov o koristih nemške kulture.

Uže dolgo časa pa vemo, da je v naši kronovini krdelce surovih elementov, ki se povsodi za nemštvo potezajo, ter se pri vsakej priložnosti bahajo z nemško svojo oliko. Ali nemška oliko je vihrala čez to krdelce brez

vsakih kulturnih nasledkov in prvotna surovost jim udari pri vsakej priliki skozi nemško skorjo, s katero so si ti nemški kruhoborci obdali svoje telo. Pred nami leži ta-le „Korrespondenz-Karte“, adresirana na našega lista uredništvo:

„Geehrter Herr Redacteur! Jetzt habe ich endlich Zeit da ich wenig zu thun habe Ihnen, u Ihrem Schundblatt gegen meine Person, inbetreff des „lößlichen hohen Schulvereines“ gerichteten von Eseln ihres Gleichen gescriebenen Notizen, zu antworten. Also nehmen Sie sammt ihrer Pagage zur Kenntniss dass wir in Hötitsch ihren „slovenska naroda“ als — gebraucht haben! So viel habe ich Werth gelegt auf ein Blatt welches mit allen Recht „Sau-Hundeblatt“ titulirt werden kann. Nur möchte ich Ihnen rathen nie mehr meinen Namen in dieses „D—blatt“ drucken zu lassen, da es eine Profanation eines „Deutschen“ ist in dem erwähnten „Misgeburtsaujournale“ zu erscheinen. Mit grosster Anspehung Ihr

Lee Schott m./p.“

Mi smo to krvavo nemško klobaso tiskali z vsemi napakami v stilu, interpunkciji in ortografiji! Samo stvari, ki jih spodoben človek še misliti, nikari pa zapisati neče, zaznamovali smo z navadno črto. Ali takoj moramo obstati, da bi nam ta človeček, ki se bere zgoraj pod dopisnico, ne bil napravljaj nikake skrbi; njega spomin in njegovo smrdljivo dopisnico vrgli bi bili v koš, ter se smijali nad kaprijolami tega nemškega „šomaštra“, ki se ne sramuje javno pisati stvari, o katerih se gorjanski hlapci morda v temi pogovarjajo. Ali tu nam je za princip! Oseba Leona Schotta nas prav čisto nič ne briga! A ta pošte-

njak s slabo svojo nemščino, z napačno svojo ortografijo in z duševnim svojim divjaštvom reprezentuje mej nami nemško šolo, klasičnega nemškega učitelja, ter je z jedno besedo vzor tistih učiteljev, katere nam hoče nemški „schulverein“ pritihotapiti v deželo. Gospod vitez Vesteneck, ki ima baje toliko zaslug za šolstvo v litijem okraji, razprostrl je bil svoje perutnice tudi čez to nemško eksistenco, in gospod baron Taufferer, ta plemeniti nadzornik ljudskih šol, deli temu nemškemu bitju še zdaj svoje milosti. In ko je nemški „schulverein“ razpisal svoje štipendije, obrnilo je naše Nemštvo svoje poglede v Hotič, od koder je svetila ta nemška zvezda, katere kalni žarek priobčili smo zgorej v podobi nemške dopisnice. Mi se dobro spominamo, da je naša nemška stranka v svojem organčku v lepodišečih korespondencah, (ki jih je spisal prej ko ne gospod Leon Schott sam) popisovala krasno in koristno delovanje gospoda Leona Schotta, ter bahaje poudarjala napredke tega nemškega učenika. Nas pa navdaja groza, če se spominamo, da so naši otroci izročeni takim spakam v odgojo, in vprašamo se, kam bomo prišli, ako bodo smeli široko razkoračeno stati mej nami osebe, katerim poganjajo iz duševne gnojnice take „smrdljivke“, kot je omenjena dopisnica? V istini, naše šolske razmere so žalostne, tožne! Creature, ki imajo menj olike kot drugod mestnega tlaka pometachi, smejo pri nas javno podučevati, in to le zategadelj, ker umejo zakrivati svojo ničnost pod plaščem nemškega mišljenja, svojo surovost

Listek.

Iz mestnega življenja.

Spisal J. Šk—č.

I. Mókár.

Sredi dolge, glavne ceste našega dolgočasnega predmestja stojita neki popoludan dva moža, siromašna in grda. Jeden je visok mož, z raztrganim širokim slamnikom na sivej glavi. V desnej roki drži nečedno, dolgo metlo, katera tiči v rujavej kopici cestnega blata, z levo pa popravlja ogenj v malej lesenej pipi. Široko stoji v težkih čevljih in neumno gleda malega cestnega strgarja, ki se pripoguje in steguje pred njim in živo pripoveduje, mestu da bi dalje snažil predmestni tlak. Na široko ramo položil je blatno strgalo in bljeval okolo sebe in okolo svojega soseda črno duhanovo nečednost in z drobnimi očmi poganjal se kvišku k velikemu svojemu nasprotniku. Obriše si kapljo, ki je bila pala z megle, neprijaznega neba

na njega tenak, oster nos, potem vzdigne roko proti sosedovej rami in deje:

„Košir! Še zdaj ga nij! Ali bo popil ves špirit ali ga misli še kaj pustiti. Pa ti ne veš, kaj je špirit! Ti si vedno trezen, ko ta-le metla, ki tiči tu v vodenej kopici. Tako trezen, ko nebeške megle, ki pijejo vodo in pocejajo vodo! Ti ne veš, kaj je špirit, zato tudi ne veš, zakaj ga nij! Midva pometava in snaživa, on pa popiva. Se vé da, ko bi jaz stopil k Mušiču ali pa ti, Košir, in pomočil jezik v žganje, precej bi naju zapodili, njega ne vidi nihče! Ne izda nihče! Pa ti ne veš, kaj je špirit!“

„Še zdaj ga nij! Jaz se bojim — ko bi vedel —“

„Kaj se boš bal, tepec visoki! Saj ti uže tako zija komolec in slamnik tvoj tudi nij za praznik — in vrhu tega si trezen in bi se bal! Pa ti ne veš, kaj je špirit!“

„Nekdaj nij popival tako in se je lahko še govorilo z njim“, deje Košir in vleče metlo po cesti.

„Osel je, osel! Lehko bi sedel na usnjatem stolu in pil drago vino. Saj sem mu uže dejal, da je osel! Njega hči se pa vozi po Trstu v dragej kočiji, je imenitna, bogata gospa in ima denarjev. Vse je zakrivil sam!“ govori Martinček, se približa Koširju in nadaljuje: „Osel je! Ona mu je pisala iz Trsta in poslala denarjev. Bog vé, koliko desetakov je bilo v pismu. On je pa drl jezno na pošto in poslal vse nazaj! Čuješ? Norec je poslal vse nazaj! Saj veš, premožen je bil; a tudi oblasten in mogočen tedaj. S staro svojo hodil je vsako nedeljo popoludne v Š—, kjer sta dobro in veliko pila in jedla. Zdaj pa strada. Pred tremi leti ušla mu je hči, uže pet in dvajsetletno dekle, z nekim bogatim, a uže priletnim trgovcem v Trst in tedaj dejal je: Še prosila me bodeš! Bosa boš prišla nazaj! Brez mojega dovoljenja si pobegnila, ne poznam te več! Igrati je pričel potem strastno in zaigral mnogo. Stara mu je umrla od same toge in njega udarcev! Zdaj pa le on strada — osel! A jaz ga

pod krinko „eines unprofanirbaren Deutschen“! Po Kočevji nam hočejo pravljati šolstvo z kavalerijo; drugod po Kranjskem pa uže podučujejo tako težki junaki, da se njih „kaliber“ več določiti ne da! Ubogo šolstvo! Uboga dežela!

Čas je, skrajni čas, da se kaj stori, da se porujejo smrdljive rastline na polji našega šolstva, da se prezračijo razmere, in to pri učениkih, kakor tudi — pri nadzornikih!

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 13. avgusta.

Listi iz Tirol prinašajo dolga poročila, kako povsod ljudstvo udano spremlja potujočega presvitlega **cesarja**. „Tiroler Stimmen“ piše: „Ljudstvo veselo vriska cesarju nasproti, ki nam je olajšal marsikako breme s svojo mogočno besedo, cesarju in gospodu, ki zapoveda in vlada, ko je ukazal ustaviti se onim valovom, ki so hoteli odplaviti in pokopati naša deželna prava kakor neizprosni hudournik, ki nam pokrije zeleneče travnike s težkim kamenjem“. Umeje se, da ustavoverci niso zadovoljni s takimi glasovi. Kakor skorpion sredi žerjavice, se zvijajo in grizejo okolo sebe. Zdaj hote tirolske udanosti cesarjeve obitelji podtikati sebične namene, zdaj hote videti zopet v tem navdušenju Tirolcev le demonstracijo. Vrlji Tirolcev pa tako jadikovanje ne moti, oni imajo mej seboj vladarja, ki je zaukazal vsem jednake pravice, vladarja, ki je pozval Taaffeja na krmilo državne ladije, da uresniči enakopravnost. Ustavoverca je strah, vedoče, da to cesarjevo potovanje ne bode popolnem brez vpliva, da bode še bolj utrdilo zdanjo vladu — in to je zanje najhuje.

Mnogo se govori v zadnjem času o aneksiji **Bosne**. „Pest. Lloyd“ je pred par dnevi zahteval, naj Avstrija anektira Bosno. Tem besedam nasproti pa piše „Fremdenblatt“: „Okupacijska razmera nikakor ne ovira prostosti naše akcije. Mi moremo v Bosni delati in pustiti, kar hočemo, nihče nijma nič govoriti pri oskrbovanju. Aneksija je danes ravno tako malo na dnevnem redu, kakor pred tremi leti, ko je grof Andraš prvokrat v delegacijah zagovarjal okupacijo. Nič pa nas vendar ne ovira, da z večjimi sredstvi, kot so se uporabili do zdaj, obe provinciji s civilizatoričnimi deli ožje na našo monarhijo priklenemo“.

Vnanje države.

Glasovi o zvezi **Italije** z Avstrijo še vedno niso potihnili. Dan za dnem razpravljajo mali in veliki italijanski listi to vprašanje in se tolažijo z manjšim ali večjim uspehom. Čudno je, da se vsi listi bavijo s tem vprašanjem! Gotovo ima to pomeniti, da Italija potrebuje, zelo potrebuje Avstrije, da bi jej

pomagala iz žerjavice krompir vleči, za plačilo pa bi jej dala ljubeznjivo klobuto in če bi se s tem ne zadovoljila, vzela bi jej še kak kos zemlje. Le čujmo, kako naravnost, da-si precej najivno, razprodaje „Babbeo“ svojo modrost: On meni, da bi se Avstrija pač dala omajati, da bi odstopila Italiji južno Tirolsko. Nu, nij to dovolj jasno? Od Italije nijmamo pričakovati pravega prijateljstva.

V **Francoskej** so govori na dnevnem redu. Zadnji terek govoril je Jules Ferry govor pred svojimi volilci. On je z veliko gotovostjo prorokoval zmago zmerne stranke. Ministerski predsednik se je tudi izjavil, da so vlada in njeni prijatelji udani napredku.

V severno **Afriko** se vedno še pošiljajo iz Francije nove vojne moči.

Dopisi.

Iz **Borovnice** 12. avg. [Izv. dopis.]

Borovniško našo župo čaka še lep in vesel dan! Prečastiti naš oča, gospod Anton Jugovič ima v nedeljo 21. dan t. m. obhajati petdesetletnico slavnega svojega pastirovanja, zlato mašo! Ta gospod preživel je mnogokatero temno in svitlo dōbo, mnogokateri kraj slovenske naše domovine užival je plemenite njegove duše žlahne sadove, mnogokateri znanec in tujec občeval je z našim gospodom: ali sodba o njem je bila in je soglasna, sodba prevredna, da ta gospod je — mož! To odlikovanje je pač največje, ki je more doseči človek-zemlján! Ali naš prečastiti gospod je zasluži v vsej obilnej meri! Njegovo vzorno duhovensko poslovanje, njegova časi celō meje presegajoča gostoljubnost, plemenita njegova skrb za blagor njegovih župnijanov, radodarna njegova požrtvovalnost za reveže, duh njegov, vedno krepak in hrepeneč po najnovejšej znanosti, in premišljeni njegov trud, da se izobrazí kmet v svojej stroki (posebno „čebelice“!), kmetov sin pa da se šola in izšola v slavo napredku in domovini: vse to in še drugo vzbujalo je polno občudovanje in vsestransko priznanje! Tū nam nij moči opisati vsega! To pa lahko rečemo, da marsikatero oko se bo na dan te slavne zlate maše od hvaležnosti rosilo in solzilo, a da vsakdo, ki je imel veselje le jedno uro občevati s tem gospodom, bode v čisljih imajoč njegove prevelike kreposti in zasluge s polnim prepričanjem vskliknil: Bog mu daj še mnogo let! Tudi slovenska naša domovina časti v tem prečastitem gospodu svojega zvestega sina in neomahljivega značajnika! Sploh: mož je! Zato pa svoje veselje izražamo, da naše županije vodstvo vse svoje

moči misli na to obrniti, da se dan zlate maše kar mogoče slavno izvrši in da otroci, ljubeči svojega očeta po pravici, se spodobno veselē veselja očeta svojega! I narodno naše „bralno društvo“ hoče poslaviti večer tega dneva gospodovega! Sklenilo se je, da napravimo slavnost č. g. župniku na čast. In tedaj ob enem blagoslovila se bode nova zastava narodnega „bralnega društva“. Tako bo dan vesel in krasen! Zato pa tudi pričakujemo, da ta dan ali vsaj ta večer počasti mnogo gostov narodno našo Borovnico! Program prihodnjč!

Iz **Trsta** 10. avgusta [Izv. dop.] (Sedanja tri glavna vprašanja v našem mestu.) Uže zadnjič sem nameraval govoriti o teh predmetih, a zdelo se mi je neprimerno kaliti spomin na pokojnega Matijo Žvanuta s posvetnimi rečmi. Čisto rodoljubje, neomahljivi značaj in stanovitno delovanje v isto narodno svrhu rojaka, zdaj od nas ločenega, nijmajo pač nič opravila s pomanjkanjem pitne vode v Trstu, s podaljšanjem Rudolfove železnice do Trsta in z namerovano razstavo v bodočem letu.

Trst uže od nekdanj trpi pomanjkanje vode; ta nadloga pa nas zadnjih petdeset let tem bolj tlači, ker se je ljudstvo v tem času tako močno namnožilo. Po zadnjem štetju obsega mesto z okolico skoro 142.000 prebivalcev. V nobenej primeri s tem množenjem ljudstva pa nij množina vode, ki so jo od te ali one strani v mesto napeljali. Da nijmamo vode za obrtnije, mi še izrečno povdarjati nij treba; primanjkuje nam celō pitne vode, zlasti o poletnih mesecih, kadar dalje časa, časih tedne in tedne ne dežuje, ali vsaj toliko ne dežuje, da bi se studenci barem nekoliko napojili. Tako se nam je godilo drugo polovico preteklega meseca in tako se nam godi zdanji mesec. Kraševci in Istrijani po Kraševini naseljeni) pač dobro vedo, koliko skrbi, koliko težav, koliko dela jim o poletnem presuhem času napravlja pomanjkanje vode. Zelō jednako godi se nam v Trstu. Vodnjaki začno pešati in vodotoči tako malo vode privajati, da nekateri odtoki kar usahnejo. Okolo vodnjakov in odtokov vidiš sedeti velike vrste dekel, ki skoro noč in dan oblegajo s škafi na pol mlačno vodo. A še te pogostoma nij dobiti. Potem ti jo začno z ladijami privvažati od daljnih krajev. Da je to privvažano vodo treba kupovati, pač nij treba omeniti. V takem slučaju posebno

➡ Dalje v prilogi. ➡

imam vender rad, on vé, kaj je špirit, še preveč vé, in tudi meni ga kupi, ko ga ima uže v laséh“.

„Kaj pa nje mož, bogati tržaški trgovec? Zapodil ga je tedaj, ko je bil prišel snubit Mocarjevo Ano. Njega nij hotel!“ reče Košir počasi in zaspano.

„Zakaj njega nij hotel? Govori, Košir!“ sili Martinček nekako neprijetnim naglasom, ko spozna, da dolgočasni Košir res več vé o Mocarji, kot on, Martinček, skoraj jedin prijatelj Mocarjev.

„Kaj bi ti pravil! Saj nij nič, a ker si ti Martinček vedno ž njim, povem ti vse. S tistim tržaškim trgovcem, ki je prišel Ano snubit, tržila sta več let s kraškim lesom, na posled ga je pa Vlah grdo goljufal, kakor so dejali tedaj. Pravdala sta se potem, doktorji hodili so iz Trsta in Mocar izgubil je pravdo in tudi dokaj premoženja. Črez nekaj mesecev potem pa pride zopet trgovec k Mocarju. Začel je lepo govoriti in se klanjati in dejal je, da

je prišel Ano snubit! Mocar pa ga prime srdito s krepkima rokama in vlaški snubač ležal je kmalu v hladnej veži, se pobiral in klel. Dekle je pa le rado imelo bogatega trgovca. Jokalo je in potem vtihnilo, ko jo je stara tolažila in se prepirala z možem. Komaj mine nekaj let, zapusti Ana prepirljive roditelje, pelje se v Trst k svojej prijateljici in se kmalu poroči s starim ljubčkom. To je bilo Mocarju uže preveč, preklel je hčer. Ženo je potem pretepaval po dnevi in po noči, kadar se mu je ljubilo, in kričal, da mu je ona spridila jedinega otroka. Zdaj pa strada, kakor si dejal, Martinček!“

Moža dalje molčé pometata in snažita predmestni tlak in potem stopita k zidu. Po cesti pridrdra lepa, lahka kočija, vlečeta jo dva čila belca in star, debel kočijaž podi ju z dolgim bičem. V njej sedi elegantna gospa in da si tudi ne več mlada, vender še lepa in interesantna. Mladi gospodje jo radi pogledujejo. Poleg nje sedi šestleten deček, nje sinček, z

belim širokim slamnikom na glavi, raz kate-rega visita zadaj dolga trakova. Brezskrbno se ozira in gleda neznano mu ulico in tuje ljudi. Ona pa sloni lagodno v odprtej kočiji in nekako zamišljeno opazuje le svojega čvrstega sinčka. Slučajno je v predmestji malo ljudi, ki pogledujejo njo in njeno kočijo, takih lepih kočij je le malo v našem mestu!

Košir in Martinček pa se tedaj tudi ozreta za kočijo, ki hitro drči proti Mušičevej žganjariji, v katerej popiva Mocar, pijani cestni strgar.

Vrata Mušičeve žganjarije so široko odprta in iz nje čuje se krik in neprijetno dolgo govorjenje. Žganjarija nij samo žganjarija, nego tudi prodajalnica „špecarijskega blaga“, a le redko kedaj kupi kdo olja ali kako svečo — vsi sosedje zahajajo rajši k lepemu sosedu, ki ima lično prodajalnico in prijazno govori z dekleti. V Mušičevej žganjariji pa se zbira dopoldne in popoldne razna družba siromašnih delavcev in popiva špirit, kakor je dejal Martinček.

veliko trpé reveži, ki jim za druge potrebe ničesar ne ostaja. Res je Trst jako premožno, kaj bogato mesto, a poleg milijonarjev, poleg bogatinov je neštivilno revežev. Z ozirom na te razmere se pač nikdo ne bode čudil, da so v mestnem starešinstvu uže leta in leta (če se prav spominam uže 18 let) zdaj začasni, zdaj stanovitni odseki in razne komisije, ki se pečajo ali bi se vsaj imeli pečati s vprašanjem o vodi. V odsekih in komisijah, časih tudi v starešinstvu, so bili pogostoma jako hudi prepri, katero vodo bi napeljali v Trst ali Risan iz Istre ali Reko (Timav) z goriškega Krasa. Za te preiskave se je potrosilo uže na tisoče lepih denarjev — vode pa vender še nijmamo. Celó do stalnega sklepa nijso dognali vprašanja! Ko bi bil človek nekoliko hudomušen, mislil bi res, da mestni očetje odlašajo rešitev preimennitnega vprašanja, ka imajo dotične komisije več zaslužkov. V tej velikej vodnej nadlogi dela društvo vodotoka „Aurisina“ (tako je pokojni preučeni Kandler v svojej slepej strasti zoper vse slovansko prekrstil pošteno slovensko „Nabrežino“) najlepšo kupčijo; kakor lani je tudi letos v stiski iskalo novih studentev, novih dotokov in res, da bi razdraženo ljudstvo nekoliko pomirili, — našli so jih. Hvalijo jih oni časniki, katerih zastopniki so jih šli s povabljenimi ogledat; ostali časniki jih pa grajajo. Kaj so videli, in koliko vode našli, tega človek tako natančno ne more zvedeti. Gotovo je le to, da v mestu zaradi tega nij nič več vode! Iz tega svet lahko sodi, da bode preteklo še marsiktero leto, predno Tržačanje dobomo dovolj toliko zaželjene vode. Dozdeva se mi, da bi je še ne bilo, ko bi tudi imeli uže prihranjenih toliko milijonov, kolikor se jih bode potrebovalo za izpeljavo velikega in dolgega vodotoka.

Drugo vprašanje je železnica. Kako se bi dala Rudolfova železnica podaljšati do Trsta? Ker se je uže moj predzadnji dopis o Skubičevaj knjižuri dotikal te stvari, danes le nekaj malega, kar je o stvari te dni povdarjal tudi jeden domacih, mislim tržaških listov. Ta list pravi, da naj se Rudolfova železnica iz Škofje Loke podaljša do Trsta. Res je to najbolj kratka, najbolj naravna črta, ki se ti uriva sama od sebe, kakor hitro na zemljepisu pregledaš prostor mej Trstom in južnim koncem Rudolfove železnice. Bila bi od južne železnice dosta krajša, po takem tudi cenejša pot v severne pokrajine. Po tem se bi lahko napravila boljša zveza z Laškim. Glavni dobiček

Ko se približa kočija žganjariji, skoči iz nje — Mókár, pijani cestni strgar. Skoči iz prodajalnice, v desnej roki visoko drži črno steklenico in okolo sebe kropi smrdljivo tekočino. Silno je pijan, divje pogleda okolo sebe in takoj zopet zapre rudeče oči. Sredi ceste pa omahne in visoko njega telo pade v blatno kopico, steklenica se razbije, kočijaž kriči in ustavlja konja, a ne more jih takoj obdržati, tudi sta se plašila, ko vidita Mókárjevo telo pred seboj. Druhal vinjenih mož pridere iz žganjarije, in predno ga more pobrati, udari uže konjsko kopito strgarjevo telo, ki se je potapljalo skóraj v blatnej kopici. Mnogo ljudij prihiti in kmalu rešijo mokrega Mókárja hujših udarcev.

Kočija stoji, gospá prestrašena drži sina in gleda molčé nenavadni prizor. Kočijaž pa kolne in drži konja, ki se še vedno plašita.

Ko prinesó težkega Mókárja do vrat, postojé, ga vzdignejo in ga hoté postaviti na noge. Zdaj se obrne njega obraz po cesti in

pa bi bil za Trst, da se odstrani škodljivi monopol južne železnice, kajti potem bise lahko izognili njenim baje zelo pretiranim tarifom. Ni dvomiti, da bi taka železnica koristila Trstu, a več kot dvomno je, ali bi stalno ohranila mu veliko kupčijo v notranje in vnanje dežele. Zakaj, omenil sem na kratko uže zadnjič.

Ondanji dopis o bodočej razstavi mi je danes dopolniti. Zadnjič je imel novo izvoljeni izvrševalni dobor sejo ter je sklenil: predsedstvo naj od mestnega zbora dobi mestne prostore na Campo Marzio, kjer se ima napraviti razstava. Izvolil se je odsek peterih mož, ki imajo sestaviti vrsto vseh onih veljakov in zvedencev, ki bi izvrševali razna opravila pri nameravanej razstavi. Nazadnje so g. Bujattija izvolili za tajnika razstavi. Nabrali so bili se vé da na papirji) poprej 70.320 forintov, pozneje pa še 18630, skupaj 88.950 forintov. Zdaj pričakujejo od vlade največ, skoro vse. Pravijo, da bi bilo ministerstvo namignilo Depretisu, naj mu predlaga dotično svoto — potem bi bila vlada moralno zavezana plačati primanjkljaj. Ali je v tej obcej revii in nadlogi res dopustno, da bi se tako gospodarilo z državnimi denarji, presodijo naj drugi — poklicani!

Iz Trsta 10. avgusta. [Izv. dop.] (Popravek.) „Slov. Nar.“ tržaški dopisnik — a — v št. 174 od dné 3. avgusta t. l. natolcuje novi odbor, izvoljen 12. junija t. l., da je zakrivil konec rojanske čitalnice. Zato moram to stvar malo razjasniti, ker sem tudi jaz mej novimi odborniki rojanske čitalnice, pa nečem, da bi kateri si bodi napake in malomarnost družih meni potikal.

Ko je novoizvoljeni odbor poslovanje prevzel, je kmalu razvidel, da je čitalnica do grla zadolžena. Primanjkljaj je znašal 204 gld. 54 kr. udov pa nij bilo več, kakor dvaindvajset, kateri bi bili redno društvenino plačevali. Kako smo hoteli primanjkljaj pokriti? Nij bilo drugega storiti, kakor da je vsak odbornik nekaj denarja posodil (jaz n. pr. 50 gld.) in da smo s tem posojilom hišnega lastnika potolažili, ker on nam je bil vso društveno opravo dal v prepoved. Mej tem časom skliče odbor glavni zbor v dan 24. julija ter mu razloži položaj in stanje čitalnično. Vsled tacih razmer sklene glavni zbor (pa ne odbor, kakor je dopisnik pisal), da se čitalnica razdruži in izvoli likvidacijski odsek (Anton Bone in Ivan Valenčič za likvidatorja). Temu odseku se je dala neomejena pravica, da razproda vse čitalnično premoženje in to brez odgovornosti

proti kočiji in strašen obraz, kri mu lije iz nosa in odprtih ust. Lasje pa se drže skupaj, pomešani s cestnim blatom. Gospá skoči kvišku — pokrije oči z robcem, zopet pade nazaj in vsklikne: Moj oče!

Vinjeni siromaki nesó Mókárja v žganjarijo in ga položé na dolgo, ozko mizo, po kateri so lezle počasne muhe in pile vodene ostanke na njej. Nezavestnemu Mókárju padeta silno dolgi roki na obe strani, visita ob mizi in se skóraj dotikata nečednih tal, takó, da zagodrna črni debeli gospodarjev pes, ki leži pod mizo.

Žganjarica, neumna, suha ženska prinese vode in veliko gobo, da pere Mókárjev obraz, kateremu začné kri v obilnejšej meri iz nosa teči. Ljudje silijo v žganjarijo. Možje, stoječi samó in nevedno strmeči okolo udarjenega komaj vedo, kako svetovati ali pomagati, samo kličejo:

„Umira, umira! Po zdravnika!“

„Po gospoda!“ vpijejo zopet drugi.

bodisi komur koli. Odsek torej nij na nobeno stran vezan, on lahko proda reči komur hoče. Očitalo se nam je, da smo vse mej seboj razprodali. Take čenčarije moram naravnost zavrniti in dopisniku rečenega dopisa povedati, da naj poprej zmirom vse dobro pozvé, potem pa naj govori resnico. Kdor se hoče o resnici tukaj rečenega prepričati — jaz mu vse pokažem s pooblastili in računi vred, naj se le potrudi v mojo trgovnico, ulica nova št. 39.

Ivan Valenčič,
trgovec v Trstu.

Notranjski narodni praznik v Dolenjem Logatci.

(Konec.)

Vreme je veliko skazilo. Sicer so bile vse gostilne prenapolnene in brat je sedel poleg brata v živahnem razgovoru, tri godbe (mej njimi tudi vrhniška) so gódle in brezskrbni mladi svet je plesal: ali skupnega življenja nij bilo. Središče vsemu gibanju pa je še vedno ostal lepi ovenčani kozólec sredi slavnega prostora. Tu pod kozolcem je bil zbran večidel inteligence, in tjakaj so se shajali tudi drugi, sosebno ko so se pričeli govoriti. Prvi je nazdravil g. Resman narodnim voditeljem, g. dr. Vošnjak pa je napil osnovalnemu odboru logaške svečanosti; g. Resman je v odborem imenu naglašal zasluge poverjenikov za to slavnost in jim izrekal hvalo. G. Viktor Dolenec iz Trsta se je oziral na tožni položaj Hrvatov na Reki. G. dr. Zarnik, kateremu se je kot poslancu Notranjske napilo, je razvijal misel, da je prava vez za našo državo, le slovanski element, ki goji avstrijsko državno idejo; to je spoznala zdanja vlada, katera hoče pravična biti slovanskemu življu; zato bodi slava zdanjej vladi in posebno nje reprezentantu v našej deželi g. deželnemu predsedniku Winklerju! (Slava! slava!) G. Resman je nazdravil Sokolu in starosti njegovemu, g. Ravnikarju. Napivalo se tudi narodnemu ženstvu in pevcem.

Takoj s početka mej zdravicami prebrali so se na glas telegrami, ki jih je prejel slavnostni odbor. Navajamo sledeče:

Iz Kilovč: Svetima Cirilu in Metodu večna čast in slava! Nepozabljivemu Josipu Jurčiču večni in slavni spomin! Duh vseh treh naj Slavjane navdaja in na veke mej nami prebiva ter jim obudi brez broja vrednih posnemalcev. Prepri domači naj za vselej in in povsodi zginejo, sloga, jedinstvo in ljubezen

Gospa vstopi in drži sina za roko. Za njo stopita v prodajalnico kočijaž in policaj in za tema Martinček in Košir. Poslednji zapre vrata. Gospa stopi k Mókárji, prime njega roko, gleda mu v lice in kliče imé svojega nesrečnega očeta, katerega je spoznala. A Mókár se ne gane, samo oko odpré in srpo zré blede gospo — Ano! Ona se hoče nasloniti na njega; on pa vzdigne roko in s poslednjo močjo odrine svojo hčer, hripavo rekoč:

„Beži — — nehvaležna hči!“

Potem zapré oko. Zdravnik, ki je tudi uže prihitel, prime Mókárjevo roko in pravi:

„Gospa, mrtev je!“

Tako je umrl Mókár. Nij odpuščal, ko je živel, niti ne odpušča, ko umira in umrje!

S kočijaževó pomočjo sedeta gospa in nje sinček v kočijo; nihče jih nij več videl; Mókárja pa so nesli v bolnico. Martinček in Košir primeta vsak svojo metlo in — gresta domov.

Preveč sta doživela.

naj mej nami stanovitno kraljuje! Vrlemu odboru in vsem udeležencem gromoviti „živio“ in slava!

Premsko-Bitenjski domoljubje.

Iz Mozirja: Slava zbranim v duhu svetih slovanskih blagovestnikov! Naj se v duhu vnéma národ z vsemi poštenimi sredstvi, da procvete za svoje vzvišeno mesto.

Čitalnica mozirska.

Iz Beča: Slava, slava, slava čestilcem slovanskih buditeljev! Gromoviti „živio“ navdušenim proslaviteljem Jurčičevega neumrljivega genija. „Slovenija.“

Iz Laških toplic. Zadržan udeležiti se osebno, pozdravljam vas, mili rojaci v Logatci, in spremljam v duhu vaše sveto navdušenje in pa odločno slovensko zavést. Vse za narod in njegovo pravico! Ivan Majaron.

Iz Vipave. Gostje, zbrani na novejši maši Ivana Lavrenčiča zakličemo danes navdušeno z novomašnikom: Slava bratoma Solunskima in slava nju čestilcem v Logatci zbranim. Živeli! Vidrgar.

Iz Ptujja. Bože živi, blagoslovi zbrane čestitelje slovanskih apostolov.

Dijaki gorenje savinjske doline.

Iz Domžal. Udeležiti se slavnosti zadržana pošljeva primerno svoto odboru.

Čestilca Jurčičeva iz Jarš.

Iz Bozena. Blagor narodu, ki časti spomin vrlih svojih sinov. Slava spominu Jurčičevemu! Tomšič, ingénieur.

Iz Mozirja. Na potovanji kličejo iz solčavskih planin gromovito: živio!

Narodnjaki iz Celja: Kosi, Loran, Gabršek.

Iz Deutschlandsberga. Živela zbrana skupščina! Žebre.

Iz Kranja. Blažena sveta Ciril in Metod! Živela slovanska liturgija! Živeli častilci njihovi, živeli Slovani od Urala do Triglava! Oratar.

Iz Proseka. Z obal sinje Adrije kličemo zbranim čestilcem slovanskih apostolov trikratni: živio! Nabergoj, Gorjup, Korén, Kenda.

Iz Črnomeljja. Od hrvatske meje vam zbrani bratje kličemo navdušeno: živeli! Slava Cirilu in Metodu, večni spomin Jurčiču!

Čitalnica črnomaljska.

Iz Črnomeljja. Mesto Črnomelj pozdravlja zbrane častilce slovanskih apostolov Cirila in Metoda! Bodimo vztrajni! Pisatelju Jurčiču večni spomin! Šušteršič, župan.

Iz Genove. Pri slavnosti naših blagovestnikov Cirila in Metoda zbranim Notranjcem, ki ob jednom slavé spomin nepozabljivega Jurčiča, pošlje daleč od domovine pristrčen pozdrav rojak Obreza.

Iz Toplic pri Novem mestu: V dolenskih toplicah bivajoči narodnjaki pozdravljajo zbrane čestilce našega nepozabljivega Jurčiča. Živeli! Derč, Mulej, Ripšelj, Petričič, Kokalj.

Pevci so zapeli nekaj četverospjevov. Najbolj je dopala „Ptičica v gozdu“. Se vé, gospod Medénov tenor! Petja, pa tudi govor v je bilo, žal, premalo! To je zakrivil dež, ki se je pa tembolj prilegal žejnej zemlji.

Proti najstarejšim je bil čas prijateljskega slovesa. Na kolodvoru se je zopet zbralo vse občinstvo, kar ga uže nij bilo odšlo na drugo stran. In ko je bil vlak uže naredil ovinek, čuli so se še srčni vzkliki veselja in prijateljstva! V Borovnici, kjer so iztopili tamošnji gostje, bilo je slovo tudi jako pristrčno! Kakor da bi vseh 70 pelo, tako močan se nam je zdel mešani zbor borovniški, ko jo je popeval slovesnico odhajajočim Ljubljancem!

Končno smo se vsi razšli! Ali v duhu ostanemo skupaj! Spomin na to slavnost nas hoče vezati, pa tudi navduševati!

O priliki te slavnosti nam je pricvela marsikatera misel o naših razmerah. Ali spis je uže tako zvrhan, da nam jih nij omenjati zdaj več tistih mislij. Zamolčati pa ne moremo in ne smemo, kar nam je tako blago délo! Mi menimo vzorni mir, red in lepo obnašanje o tej slavnosti. Vse tako pametno do konca! To bodi v veliko čast vrlim Logačanom! Svoje vselej neomadeževano slovensko ime so si Logačanje s to slavnostjo prelepo okrasili. Slava bodi vam, a drugim bodite vzgled!

Izvrševalnemu odboru je pa sam uspeh plačilo in nagrada za preobilni narodni trud!

Matica za „Jurčičevo ustanovo“ je založena, začetek je storjen! Domoljubnim gospodom pa narodnim društvom se zdaj nudi lepa prilika, posnemati početje notranjskih naših rodoljubov in tako popolnjevati matico, da prej ko mogoče jamejo prihajati obresti. Obresti pa bodo velike za slovenski naš narod! Danílo.

Domače stvari.

— (Narodni praznik v Logatci.) Površno dokončani račun o svečanosti kaže, kakor smo zvedeli, da utegne ostati prebitka za Jurčičevo ustanovo okrog šest sto forintov. Gotovo lep uspeh — slava Notranjcem! Natančni izkaz dohodkov in stroškov se bode prijavil, kadar odbor po polnem na drobno zgotovi računski posel.

— (Čitalnica v Spodnji Šiški) priredi drevi pri gosp. Jakobu Matjanu v Zgornji Šiški pevski večer s petjem mešanega in moškega zbora čitalničnega, berilom, deklamacijami in tombolo. Začetek ob 5. uri.

— (Ljubljanskega gasilnega društva) deputacija odpotovala je včeraj v Sisek, kjer praznuje tamošnje vatrogasno društvo blagoslovljenje svoje zastave. Ljubljanski gasilci vračajo s tem pohodom bratsko uljudnost, desetletnice, ki jo je obhajalo tukajšnje gasilno društvo lansko leto 16. dan avgusta.

— (Tatova) sta v petek zjutraj ob pol 3. uri ulomila v tabakno trafiko Kosove hiše na sv. Petra predmestji tik Reselnovega trga. Majhen dečko, tatov pomagač, je s papirjem, ki je bil namazan z apnom, tiho utrl šipo okna, potem pa je tat odprl okno in zlezal v sobo. Računal je z odnošajem, da je trafikantka zelo gluha, in upal, da ne bode slišala ničesa. A njena gostinja, katera ima poleg sebe še izvrstno pazljivega psa, ki je takoj jel lajati, je tatova slišala in v njenem delu ustavila. Tat, velik mož v sivih hlačah, je brž, ko je začul glasove, reteriral skozi okno na ulico. Gostinja tobakarice ujela ga je za bedro, a dosta močan izpulil se je nje in popihal proti mesarskemu mostu. Policaja, ki bi bil zaradi večnih ponočnih neredov posebno na Reselnovem trgu jako potreben, nij bilo nobenega in v obče se je le čuditi, da so ljubljanski tatovi tako malo predrzni, kajti pri zdaj običajnem varstvu mestne policije pokrali bi pač lahko, kar bi hoteli.

— (Obrtna razstava v Gradci.) Štajersko društvo za pospeševanje umetnega obrta v Gradci pripravlja razstavo izdelkov umetnega obrta, katera bode odprta letos od 1. do 24. decembra. Razstave se smejo udeležiti obrtniki štajerski in oni sosednjih planinskih dežel. Natančnejša razjasnila daje društvo „Steiermärkischer Verein zur Förderung der

Kunstindustrie in Graz, Pfeifengasse I.“, preiskrbi jih pa tudi tajništvo trgovinske in obrtne zbornice v Ljubljani.

— (V kazenske preiskavi) je — dvorni svetovalec in predsednik celjskemu okrožnemu sodišču gosp. Heinricher zavoljo pregreška (Vergehen) proti zakonu, ki ureja postopanje v zabrambo živalske kuge.

— (V Domžalah) se je danes teden v Vencljevej gostilni začelo kegljanje na dobitke, čegar prihodek je namenjen domžalskemu društvu prostovoljnih gasilcev. Kegljanje traja do 4. pr. m.; dobitkov je devet, prvi znaša 20 gld. Razen teh je za največ serij odločen šaljiv dobitok.

— (Imenovanje.) G. Jožef Ogórek, profesor v Novem mestu, postal je profesor na drugem (nemškem) gimnaziji v Lvovu. G. Ogórek je rodod Poljak.

— (Duhovenske premembe v ljubljanske škofiji.) G. Janez Belec, kurat v Podkrajju, je vsled lastne prošnje prestavljen za kurata v Podvelb. G. Primož Klemenec, kurat na Gori, gre v stalni pokoj. — Razpisane so Rateče 20. julija, pa Selo pri Šumbregu v dekaniji Trebanskej.

— (Škoda po toči) znaša v mariborskem, ptujskem, brežiškem in celjskem glavarstvu 860.000 gld. Ubogi Štajarci! Tudi Koroško je letos hudo zadela toča. Posebno veliko je neki trpela Junska dolina okolo Pliberge.

— (Nesreča.) V Negovi na Štajarskem šla se je kopat v Ščavnico osemletna šolarica in je utonila.

— (Krut soprog.) Nekov čevljar v Trebiču pri Podčetrku je ubil svojo ženo.

— (Novo češko národno gledališče v Pragi) ki bi se bilo imelo skoro svečano otvoriti, je, jedva po večem dovršeno, minoli petek pogorelo po polnem. Znetili so ogenj baje kleparji, ki so delali pod streho. Za češki narod, ki si je sam zgradil velekrasno svetišče narodne umetnosti, je ta nesreča hud udarec. Baš danes smo namerjali opozoriti slovensko občinstvo, da je češki ilustrovani časopis „Světobor“ izdal na lepem, trdnem papirju veliko podobo dovršenega národnega gledališča, ki se prodaje po 50 kr. v administraciji Světobora v Pragi. Ta podoba bode zdaj za vsacega rodoljubnega Slovana tožno — zanimljiva.

Razne vesti.

* (Kako Mohamedanci preganjajo zvezdo repatico.) Iz imenitnega pristanišča in tržišča na sirijskem obrežju poročajo sledečo dogodbico. Svetla zvezda repatica na nebu je močno prestrašila tukajšnje mohamedanske prebivalce. Kar jeli so si pripovedovati in trditi, da prikazen repate zvezde na nebu pomenja nesrečo za izlam (Mohamedanovo vero). Kar oborožili so se vsled tega prestrašeni Turki in Arabci s puškami ter drli na ulice. In kaj storé? Vstrelili so proti repatici ter mislili, da bodo z 2000 kroglij pregnali nenavadno pohajalko po nebesnih prostorih. K sreči nijso nesle mohamedanske puške tako daleč, da bi bile zadele in oškodovale svetlo repatico. Jednako so zadnjič prebrisani časniški Mohamedanci preganjali planeta in njegove trabante!

* (Ali resnica ali le ameriški humbug?) Velikanski ameriški list „New-York-Herald“ poroča, da je 2. julija neka tridesetletna gospa porodila 7 otrok. Srečni oče bi bil pač lahko izdihnil: „Preveč sreče!“ in nikdo se bi ne spotikal nad njegovo skromnostjo in ponižnostjo. Prvorojenec je bil navadne, a ostalih šest je bilo dosta manjše velikosti. Glasoviti Barnum je ponudil srečnej materi, da jej vsak mesec plača po 6000 frankov, če mu dovoli otrok razstavljati. Res ameriško podjetje!

* (Spanje pri odprtem oknu.)
Mnogo in mnogo se govori in razpravlja o vprašanju ali jo spanje pri odprtem oknu škodljivo ali ne. Zdravnik Mac Roomac je spisal knjigo o vplivu čistega zraka na človeški organizem in dejal, da bi mnogo boleznij ne bilo, da bi se bolj gibali na čistem zraku. Nočni zrak pa tudi nijma nikakega škodljivega vpliva, sme se, da, še celo jako koristno je pri odprtem oknu spati in tako dihati celo noč čist zrak, le varovati se treba prehlajenja, hitre spremembe temperature.

Listnica uredništva. Gospodu dopisniku izpod Čavna. Skladamo se popolnem z Vami, da bi bilo najbolj pomagano onemogemu našemu kmetu, če bi se „zdatno znižali državni troški“. To bi ne poglo samo „kmetu“, nego tudi „gospodu“, ki isto tako čuti teže davkov. Pa o tem škoda besediti. Zato pa nij treba križem držati rok, kakor Vi mislite, in pustiti, da se širi trtna uš, ker pre „nič ne moreme zoper to nadlogo, ki nam jo je v kazen poslala božja vse mogoča roka“. Zalostno, jako žalostno je, da imajo tako malo vspeha vsi napor, ki merijo na pokončevanje tega mrčesa. A tega nijso krive „previško mišljene buče visokih gospodov“. Ali naj bi se ravnali po Vašem nasvetu? Potem bi Vi niti ne smeli gasiti, če Vas n. pr. udari božja roka in Vam strela užge streho!

Gospodu dopisniku iz Trsta: Da!
Gospodu dopisniku iz Nove vasi. Poslano se nam ne dozdeva primerno za javnost. S stvarnimi poročili nam je zmirom ustreženo.

Več dopisov nam je poslednji čas obležalo zaradi pomanjkanja prostora: prosimo potrpljenja.

Listnica opravištev. G. M. R. v Premu. Zdaj imate plačano do 10. marca 1882.

I. izkaz za uboge pogorelce v Knežaku.

Gosp. Rihard Janeschitz, ces. svetnik, vodja hranilnice in zastavnice v Ljubljani 5 gld. — kr.
Gosp. dr. Josip Vošnjak 5 „ — „
dr. Alfonz Mosche 10 „ — „
„Od malega malo“ 2 „ — „
Skupaj 22 gld. — kr.

Daljna darila uredništvo „Slov. Naroda“ rado sprejema ter jih bode na dotično mesto odpravilo.

Tržne cene

v Ljubljani 13. avgusta t. l.

Pšenica hektoliter 8 gld. 77 kr.; — rež 5 gld. 36 kr.; — ječmen 4 gld. 06 kr.; — oves 3 gld. 09 kr.; — ajda 5 gld. 20 kr.; — prosó 4 gld. 71 kr.; — kuruza 5 gld. 40 kr.; — krompir 100 kilogramov 3 gld. 50 kr.; — fižol hektoliter 7 gld. — kr.; masla kilogram — gld. 90 kr.; mast — gld. 82 kr.; — špeh frišen — gld. 70 kr.; špeh povojen — gld. 74 kr.; — jajce po 2 kr.; — mleka liter 8 kr.; — govedine kilogram 56 kr.; — teletnine 50 kr.; — svinjsko meso 60 kr.; — sena 100 kilogramov 1 gld. 96 kr.; — slame 1 gld. 51 kr.; — drva trda 4 kv. metrov 5 gld. 80 kr.; — mehka 4 gld. 20 kr.

Dunajska borza 13. avgusta.

Enotni drž. dolg v bankovcih	77 gld. 95	kr.
Enotni drž. dolg v srebru	78 „ 70	„
Zlata renta	94 „ 30	„
1860 drž. posojilo	131 „ 90	„
Akcije narodne banke	834 „ —	„
Kreditne akcije	368 „ 20	„
London	117 „ 70	„
Napol.	9 „ 34 1/2	„
C. kr. cekini	5 „ 54	„
Državne ma. ke	57 „ 40	„

2000 gld.

lahko na leto zaslužijo gostilničarji in kupčevalci. Brošurica fabrikacij velja 3 gld.; dobi se po poštnem podvzetju: F. Schlosser, Trst. (419—20)

Božjast

ozdravlja pismeno specialni zdravnik **dr. Killisch** v **Draždanu** (Dresden, Sachsen). Za velike uspehe (8000) velike medalje znanst. društ. v Parizu. (430—3)

Sedmo- ali osmošolec

z dobrimi spričevali se sprejme prihodnje šolsko leto za **domačega učitelja** s hrano in stanovanjem. Kje? pove opravištev „Slov. Naroda“. (465—1)

„VALVAZOR“

še nevezan, prodá se za **znižano ceno**. — Natančneje se zvé pri opravištvu „Slovenskega Naroda“.

Kopači, odpravljajči in snažiči,

kateri imajo **dobra spričevala**, dobodo takój delo v **Riharda viteza Dražaja rudokopu**, imenovanem „Seegraben“ pri **Ljubni** (Leoben) na **Štirskem**. (459—1)

Málin

se daje v **najem** ali pa se **prodá**; tečajev ima pet. Natančneje se zvé v **Dolu** (Zaboršt) št. 1. (449—4)

H. Lanz-ova fabrika

Pariz — Mannheim — Beč
priporoča svoje znane kmetijske stroje vsake vrste, **zlasti izborne**

ročne-mlatilnice in slamo-reznice

po najnižjih cenah.

Zastopništvo in zaloga

pri (446—3)

A. DEBEVEC-u,

v Ljubljani, Rimska cesta (Gradišče) h. št. 19.

ceniki gratis in franko.

Novo! Novo!

(Po sanitatnozdravniškem odobrenji in kemičnej preiskavi priznan kot popolnem zdrav izdelek.)

Kerubska čajeva kava

(izumitelj Ant. Wolencz v Iglavi), pridobljena iz žlanih čajev kavi blizu sorodnih sadnih tvarin, daje izvrstno redilno pijačo ter se more z znato kavo z izvrstnim vspehom rabiti, ker to močno oboljša kerubska kava. — Najbolj se priporoča za homeopatične namene, otrokom in osobam, katerim znata kava kri vznemirja itd. — Pošilja se s povzetjem v kartonih po 1/4 in 1/2 kilograma, a kilogram 56 kr. — Prodajalci jo dobé primerno ceneje. — V **zalogi in pravo** ima

POHL & SUPAN,

trgovina s specerijskim blagom v Ljubljani. (464—1)

Novo! Novo!

Razglas.

C. kr. okrajna sodnija v Slovenske-Bistrici, kot zapuščinska oblast, dovolila je vsled prošnje postavnih dedičev odlokom dne 6. t. m. št. 4601 prostovoljno javno dražbo vseh v zapuščino dne 17. novembra 1880 umrlega gospoda **Josipa Manharta** pripadajočih, sodnijsko za 18.308 gld. a. v. cenjenih zemljišč in posestev in bode ta dražba

v soboto dne 20. avgusta t. l. dopoldne od 10.—12. ure na lici mesta.

Ta v več vlogah vknjižena posestva so:

a) hiša v Slovenske-Bistrici št. 123 stara, 110 nova, tik dunajsko-tržaške ceste v jedno nadstropje, katera ima najdaljši sob, veliko dvorano in obširno gospodarsko poslopje, v najboljšem stanu. Pri tej hiši je uže od nekdanj krčma in pekarija. Stavbeni prostor (Bauarea) 498 □ sežnj. **Sodnijska cena 10.500 gld.**

b) pripadajoča zemljišča, namreč:
vrt, ki meri 641.58 □ sežnj.
njive, katere merijo . . . 13 „ 867.55 □ „
travniki, kateri merijo . . 11 „ 948.84 □ „
skupaj 25 oral, 857.97 □ sežnj.

sodnijska cena 7808 gld. — Njive in travniki so vsi v ravnem, prav dobro obdelani, imajo jako pripravno lego in posebno ugodna tla.

K tej dražbi vabijo se kupci z dostavkom, da se stavijo navedena posestva skupaj za zgoraj omejeno skupno sodnijsko ceno na prodaj ter da se ne oddadé nižje, nego so cenjena. Vsak licitant mora položiti 10% no varščino (vadium) v gotovini, v državnih papirjih, ali pa v hranilničnih knjigah. Vadium se bode pri kupu vračunal. Kupec prevzame vknjiženih dolgov za 12.443 gld. 35 kr., ostalo kupnino s 6% obresti, počenši od dneva dražbe, mora in sicer polovico v treh mesecih, polovico v šestih mesecih položiti pri sodniji, ali pa izplačati dedičem in upnikom, katerim bi se nakazala ta kupnina.

Natančnejši dražbeni pogoji, cenilni zapisnik in izpisek iz zemljiščnih knjig so na ogled vsak dan ob navadnih uradnih urah v tukajšnji beležniški pisarni.

Slovenska-Bistrica, dne 7. avgusta 1881.

Fran Ratej,

c. kr. notar kot sodnijski poverjenik. (456—2)

Marijinceljske kapljice za želodec,

nepresežno izvrstno zdravilo zoper vse bolezni v želodeci

in nepresežno zoper **ne-slast do jedi, slabi želodec, smrdečo sapo, naplhnjenje, kislo podiranje, ščipanje, katar v želodci, zgago, da se ne nareja pesek in pšeno in slez, zoper zlatenico, gnjus in bljuvanje, da glava ne boli** (če izvira bolečina iz želodca), zoper **krč v želodci, preobloženje želodca z jedjo ali pijačo, drve, oper bolezni na vranici, jetrah in zoper zlato žilo.**

Glavna zaloga:

Lekar **C. Brady**, Kremsier, Moravsko. Jedna sklenica z navodilom, kako se rabi, stane **35 kr.**

Prave ima samo: V Ljubljani: lekarna Gabriel Piccoli, na dunajske cesti; lekarna Josip Svoboda, na Prešimovem trgu. V Novem mestu: lekarna Dom. Rizzoli; lekarna Jos. Bergmann. V Postojni: Anton Leban. V Gorici: lekarna A. de Gironcoli. V Ajdovščini: lekarna Mich. Guglielmo. Celje: lekar J. Kupferschmied; Kranj: lekar Drag. Šavnik; Kamnik: lekar Josip Močnik.

Svaritev! Ker se v zadnjem času naš izdelek posnemlje in ponareja, zato prosimo, naj se kupuje samo v zgoraj navedenih zalogah in pazi naj se osobito na ta znamenja: Prave Marijinceljske kapljice za želodec morajo imeti v sklenico vtisnena besede: **Echte Maria-zeller Magentropfen** — Brady & Dostal — Apotheker, sklenica mora biti zapečatena z našim originalnim pečatom, na navodilu za rabo in na zavitku, na katerem je podoba Marijinceljske matere božje, mora biti poleg te podobe utisneno sodnijsko spravljeno **varstveno znamenje** in zavoj mora biti zapečaten z našim **varstvenim znamenjem**. Izdelki podobnega ali istega imena, ki nájmo teh znakov istinitosti, naj se zavrzéjo kot ponarejeni in prosimo, naj se nam taki slučaj takoj naznajo, da bode sodnijski kaznovani izdelovalci in prodajalci. (362—52)

„KONKORDIJA“

vzajemno zavarovalno društvo, zavaruje po najnižjih tarifah

poslopja, premakljivo blago, živinsko klajo

itd. itd.,

za dobo od 3 mesecev naprej. — V preteklem letu je „**KONKORDIJA**“ v oddelku za ogenj prejela **468.396-77 gld.** premije, a za pogorišča izplačala **341.177-38 gld.**, — v svojem 13letnem obstanku je izplačala za pogorišča **3.408.304-43 gld.** — Premoženja ima „**KONKORDIJA**“ več, nego je po matematičnem preračunjenju potrebno. — Škodo izplačuje točno in vestno. Oglasila k pristopu sprejema in pojasnila daje podpisani **glavni zastop v Ljubljani**, kakor tudi **okrajna zastopstva** po deželi.

V Ljubljani, dne 10. avgusta 1881.

Glavni zastop „KONKORDIJE“:

Ignacij Valentincič.

(463—1)

Umrli so v Ljubljani:

11. avgusta: Tekla, Liza Hassl. nuna, 33 1/4 let, Kongresni trg št. 17, za jetiko. — Meta Kristan, gostinja, 43 let, v Gradišči št. 22, za jetiko. — Fran Pangarsič, gostjač, 76 let, Hradeckijeva vas št. 22, starostjo.
12. avgusta: Barbara Kovačič, perica, 45 let, Hrenove ulice št. 14, za oslabljenjem pluć. — Fran Poznik, vrtarjev sin, 6 mes., Vožarski pot št. 5, za drisko.

